

Arrest

nr. 59438 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent van 10 augustus 2009 tot 30 mei 2010 in Moskou verbleven omwille van de gezondheidsproblemen van uw zoon. Toen u in Moskou was, liet uw echtgenoot u weten dat Arbi, zijn zoon uit een vorig huwelijk, op 23 mei 2010 door gewapende mannen was meegenomen uit het dorp Machcetij. Uw man vertelde enkel dat Arbi gerechtsdeurwaarder was en dat hij op zijn werk in de problemen was gekomen omwille van een verzoekschrift. Meer heeft uw man hierover niet verteld. Na de verdwijning van Arbi, heeft uw echtgenoot met meerdere personen en instanties contact opgenomen om te achterhalen waar zijn zoon verbleef. Hij had eveneens een verzoekschrift bij het openbaar ministerie van Oktjabereskij ingediend. Op 2 juli 2010 vielen vijf à zes onbekende, gewapende mannen uw huis binnen. Uw man werd geslagen en hij werd gedwongen zijn klacht bij het openbaar ministerie terug te nemen. Indien hij de verdwijning

van zijn zoon niet zou laten rusten, dan zouden ze u en uw gezin vermoorden. Op 3 juli 2010 besliste uw man dat hij naar een vriend in Ingoesjetië zou vertrekken en dat u met uw vier kinderen naar uw ouders zou gaan. Op 15 juli 2010 bent u samen met uw zoon naar Moskou vertrokken om de medische behandeling van uw zoon verder te zetten. Diezelfde dag vertrokken uw andere kinderen samen met uw broer naar uw zus. Op 16 juli 2010 werd u door uw moeder opgebeld en zij vertelde u dat er militairen waren langs geweest die vroegen naar u, uw man en kinderen. Uw vader was door hen geslagen. Na de telefoon van uw moeder waarschuwde u uw echtgenoot in Ingoesjetië. Uw echtgenoot zei u dat u met uw zoon van Moskou naar Ingoesjetië diende te reizen en dat hij ondertussen de andere kinderen uit Tsjetsjenië zou ophalen om vervolgens ook met hen naar Ingoesjetië te reizen. Dat was de laatste keer dat u contact met uw man hebt gehad en sindsdien heeft niemand nog iets van uw man vernomen. Op 17 juli 2010 bent u samen met uw zoon in Ingoesjetië aangekomen en u verbleef daar bij een vriend van uw echtgenoot. Op 22 juli 2010 werden uw schoonmoeder en schoonbroer thuis benaderd door gemaskerde mannen die naar de verblijfplaats van u en uw gezin informeerden. Uw schoonbroer werd hierbij geslagen. Volgens u wordt uw echtgenoot gezocht omwille van bepaalde informatie die zijn zoon ooit aan hem zou hebben gegeven. U vertrok op 1 augustus 2010 samen met uw zoon uit Ingoesjetië en op 5 augustus 2010 bent u in België aangekomen. Diezelfde dag vroeg u asiel aan. Sinds u hier in België bent, hebt u met niemand van uw familie in Tsjetsjenië nog contact. Toen u bij uw aankomst in België uw zus, moeder en schoonmoeder trachtte te bellen, kreeg u te horen dat het nummer niet meer in gebruik was. Ook verloor u eind augustus 2010 uw simkaart, waardoor u met niemand meer in contact kan komen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw geboorteakte, huwelijksakte, binnenlands paspoort, diploma, bijlagen van uw diploma, drie Russische medische attesten van uw zoon (dd. 13/08/2009, 11/03/2010, 16/07/2010) en een Belgisch medisch attest van uw zoon (dd. 11/08/2010).

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde in Tsjetsjenië problemen te hebben gekend naar aanleiding van de verdwijning van Arbi, de zoon van uw man uit een vorig huwelijk. Zowel u, uw familie als schoonfamilie werden in juli 2010 door onbekende gemaskerde mannen thuis benaderd om uw echtgenoot onder druk te zetten. Uw echtgenoot diende van deze onbekenden zijn klacht bij het openbaar ministerie betreffende de verdwijning van zijn zoon in te trekken, alsook zouden zij interesse in uw man hebben omwille van informatie die Arbi aan uw man zou hebben gegeven. Omdat u na 16 juli 2010 plots niets meer van uw man vernam, bent u vanuit Ingoesjetië naar België gereisd (CGVS gehoor 10/01/2011 p.10-12). U vreest bij terugkeer naar Tsjetsjenië voor vervolging door onbekende gemaskerde mannen (CGVS gehoor p.19-20). Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd uw asielmotieven aannemelijk te maken. Zo hebt u geen enkel begin van bewijs voorgelegd aangaande de verklaarde vervolgingsproblemen. U hebt geen enkel document voorgelegd met enige aanwijzingen naar zowel het bestaan als de verdwijning van de zoon van uw man. Ondanks het feit dat u verklaarde dat deze verdwijning niet algemeen bekend was gemaakt, kan van u worden verwacht dat u, gezien de belangrijke rol van deze persoon in uw asielrelaas, enige inspanningen zou hebben geleverd om het Commissariaat-Generaal te voorzien van aanwijzingen naar zowel het bestaan als de verdwijning van de zoon van uw man (CGVS gehoor p.18). Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van belangrijke aspecten van uw asielrelaas. In eerste instantie was u niet in staat aan te geven welke problemen de zoon van uw man heeft gehad in de aanloop naar zijn verdwijning op 23 mei 2010. Zo verklaarde u dat Arbi als gerechtsdeurwaarder in conflict was geraakt met zijn oversten omwille van een bepaald verzoekschrift, maar verdere details kon u niet verschaffen (CGVS gehoor p.10, 13). U kon immers niet aangeven met wie Arbi concreet

problemen had en ook niet om welk verzoekschrift of welk conflict het concreet ging (CGVS gehoor p13, 18). U verklaarde uw onwetendheid door te stellen dat uw man uw vragen over Arbi niet wilde beantwoordde (CGVS gehoor p.18-19). U voegde hier eveneens aan toe dat u in die betreffende periode meer bezig was met gezondheidsproblemen van uw eigen kind dan met de verdwijning van Arbi (CGVS gehoor p.13, 18). Deze verklaringen zijn echter, gezien het cruciale belang van de betreffende verdwijning in uw asielrelaas, niet afdoende om aannemelijk te maken dat u het hebt nagelaten om meer informatie te verkrijgen over de problemen die Arbi zou hebben gehad (CGVS gehoor p. 18). Zo hebt u eveneens geen andere personen aangesproken om meer informatie te bekomen over de problemen van Arbi. Op de vraag of u personen uit uw buurt vragen over Arbi hebt gesteld, gaf u enkel aan dat u iets had gehoord over een conflict maar u kwam opnieuw terug op het feit dat uw zoon gezondheidsproblemen had (CGVS gehoor p.18). Opnieuw is deze verklaring niet afdoende om uw desinteresse naar de problemen van Arbi aannemelijk te maken. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de aard en de motieven van de vervolging van u en uw echtgenoot in Tsjetsjenië. Zo verklaarde u dat u en uw familie door onbekende gemaskerde mannen werden bedreigd omwille van enerzijds een klacht die uw man zou hebben ingediend en anderzijds omwille van informatie die Arbi aan uw man zou hebben gegeven (CGVS gehoor p.11-12). Wat de voornoemde klacht betreft, dient te worden vastgesteld dat u wel weet dat uw man een klacht heeft ingediend bij het parket van Oktjaberskij, maar u was echter niet in staat om de concrete inhoud van het ingediende verzoekschrift weer te geven. U kan enkel vermoeden dat de feiten betreffende de verdwijning van Arbi erin werden vermeld (CGVS gehoor p.14). Eveneens kon u niet stellen hoe het parket op het verzoekschrift van uw man heeft gereageerd (CGVS gehoor p.14). Bovendien gaf u aan dat uw echtgenoot naar aanleiding van de verdwijning van zijn zoon nog andere personen en instanties heeft aangesproken. U kon deze verklaring echter niet staven met voorbeelden van instanties of personen die uw echtgenoot zou hebben benaderd (CGVS gehoor p.14). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat u ook niet weet of er uiteindelijk een onderzoek naar de verdwijning van Arbi is opgestart (CGVS gehoorverslag p.19). Het feit dat u enkel bovenstaande verklaringen kon geven, was volgens u omdat een man in Tsjetsjenië niet veel aan zijn vrouw vertelt en eveneens omdat u in die periode voornamelijk met uw eigen zoon bezig was (CGVS gehoor p.14). Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om uw onwetendheid aannemelijk te maken. Gezien het feit dat het ingediende verzoekschrift aan bod kwam tijdens de bedreigingen van de gemaskerde mannen in huis op 12 juli 2010, zou van u mogen worden verwacht dat u meer kennis heeft over het betreffende verzoekschrift en de andere middelen die uw echtgenoot in Tsjetsjenië heeft aangewend. Wat vervolgens de informatie betreft die uw man van uw zoon Arbi zou hebben verkregen, dient te worden opgemerkt dat u geen enkele indicatie kon bieden over welke informatie het ging (CGVS gehoor p.12, 13). Opnieuw maakte u hierbij de verwijzing naar het feit dat mannen in Tsjetsjenië niets aan hun vrouwen vertellen (CGVS gehoor p.12-13). Dat u vandaag nog steeds niets weet over de informatie waar uw vervolgers interesse blijken voor te hebben, brengt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees in het gedrang. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij/zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren naar cruciale aspecten van het asielrelaas indien hij/zij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Volgende vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van door u aangehaalde actuele vervolgingsvrees verder in het gedrang. Zo bleef u onaannemelijk vaag aangaande voor wie of wat u concreet vreest indien u naar Tsjetsjenië terug zou keren. U verklaarde enkel dat de dood daar op u wacht en dat er in Tsjetsjenië probleemloos mensen worden vermoord (CGVS gehoor p.13, 19, 20). Er wordt echter van u verwacht dat u meer duidelijkheid kan scheppen over uw persoonlijk toekomstig risico voor vervolging in Tsjetsjenië. Eveneens hebt u op geen enkel moment tijdens het gehoor concrete elementen aangehaald die uw actuele vrees voor vervolging enigszins zouden kunnen ondersteunen. U verklaarde immers dat u sinds uw aankomst in België op 5 augustus 2010 geen enkel contact meer hebt gehad met familie of andere personen in Tsjetsjenië omdat de telefoonnummers van uw familieleden niet meer in gebruik bleken te zijn (CGVS gehoor p.4, 20). Eind augustus 2010 bent u vervolgens uw simkaart verloren waardoor u over geen enkel contactgegeven meer beschikt van personen in Tsjetsjenië (CGVS gehoor p. 4, 17, 20). Dat u na het verlies van uw simkaart geen enkele stap meer hebt ondernomen om opnieuw in contact te komen met uw familieleden, waaronder uw drie dochters, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd indien u werkelijk een actueel gegronde vrees voor vervolging van zowel u als uw familieleden koestert (CGVS gehoor p.17, 20). Er dient eveneens nog te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw vluchtroute. Zo verklaarde u dat u op 1 augustus 2010 vanuit Ingoesjetië bent vertrokken met een minibusje en dat u drie dagen later in andere auto bent gestapt waarmee u verder tot in België bent gereisd (CGVS gehoor p.8). U bent echter niet in staat een land of stad op te noemen via dewelke u vanuit Ingoesjetië naar België bent gereisd (CGVS gehoor p.7, 9). Bovendien kon u niet duidelijk aangeven of er onderweg al dan niet een controle door de douane is geweest. Zo verklaarde u dat u zelf geen controle hebt gezien, maar dat de chauffeurs wel onderweg zijn uitgestapt

(CGVS gehoor p.8). U gaf aan dat u op geen enkel moment ergens uw paspoort hebt moeten tonen alsook dat u er niet van op de hoogte bent of er al dan niet valse documenten zijn gebruikt. Er waren ook op voorhand geen afspraken gemaakt met de chauffeurs in geval van mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet of u grenscontroles passeerde en ook geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig. Deze vaststelling brengt aldus uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-Generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging is zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De neergelegde medische documenten van uw zoon, zijnde drie Russische medische attesten (dd. 13/08/2009, 11/03/2010, 16/07/2010) en een Belgisch medisch attest (dd. 11/08/2010) wijzigen niets aan voorgaande conclusie. De Russische medische documenten bevestigen dat uw zoon in Moskou medische hulp kreeg, maar deze documenten bieden geen informatie aangaande de verklaarde asielproblemen. Ook het Belgisch medisch attest handelt enkel over de gezondheidsproblemen van uw zoon. De rest van de neergelegde documenten, zijnde uw geboorteakte, huwelijksakte, binnenlands paspoort, diploma en bijlagen van uw diploma wijzigen eveneens voorgaande conclusies niet. Deze documenten bieden immers enkel informatie aangaande uw persoonlijke identiteitsgegevens en uw opleiding en deze informatie wordt door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS nr. 100.628, 7 november 2001; RvS nr. 159.298, 30 mei 2006; RvS nr. 166.608, 12 januari 2007; RvS nr. 167.848, 15 februari 2007; RvS nr. 172.777, 26 juni 2007). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.1.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. Verzoekster stelt dat Tsjetsjenië een mannenmaatschappij is waar de vrouwen over de problemen weinig kennis hebben. Daarenboven had zij haar handen vol met haar zoon die aan leukemie lijdt.

2.1.5. De verwerende partij antwoordt : « *Verzoeksters stelling dat Tsjetsjenië een mannenmaatschappij is waar de vrouwen over de problemen weinig kennis hebben, belet volgens verweerder niet dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij minstens iets kan vertellen over de aangehaalde problemen, zeker over de feiten die de kern van haar relaas uitmaken en die de directe aanleiding voor haar vertrek vormden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag volgens de Raad immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. (RvS, nr. 163.364 van 10 oktober 2006; RvV, nr. 9495 van 3 april 2008).* »

2.1.6. De Raad stelt vast dat verzoekster inderdaad bijzonder weinig weet over de feiten die de aanleiding van haar problemen zijn. In zoverre de aangehaalde Tsjetsjeense mannenmaatschappij hier al een verklaring voor zou kunnen zijn biedt dit geen aannemelijke verklaring voor het gebrek aan initiatief van verzoekster om enige bewijsmiddelen te verzamelen via familie en kennissen met betrekking tot onder meer de verdwijning van haar man of de instanties die haar man gecontacteerd heeft met betrekking tot de verdwijning van zijn zoon (zie bestreden beslissing en gehoor p. 14). Zij maakt niet aannemelijk dat het niet mogelijk is telefoonnummers te vinden van familieleden of kennissen of andere middelen aan te wenden om met hen in contact te treden.

Terecht wijst de bestreden beslissing ook op het volgende : “*Eveneens hebt u op geen enkel moment tijdens het gehoor concrete elementen aangehaald die uw actuele vrees voor vervolging enigszins zouden kunnen ondersteunen. U verklaarde immers dat u sinds uw aankomst in België op 5 augustus 2010 geen enkel contact meer hebt gehad met familie of andere personen in Tsjetsjenië omdat de telefoonnummers van uw familieleden niet meer in gebruik bleken te zijn (CGVS gehoor p.4, 20). Eind augustus 2010 bent u vervolgens uw simkaart verloren waardoor u over geen enkel contactgegeven meer beschikt van personen in Tsjetsjenië (CGVS gehoor p. 4, 17, 20). Dat u na het verlies van uw simkaart geen enkele stap meer hebt ondernomen om opnieuw in contact te komen met uw familieleden, waaronder uw drie dochters, kan als weinig aannemelijk worden beschouwd indien u werkelijk een actueel gegronde vrees voor vervolging van zowel u als uw familieleden koestert (CGVS gehoor p.17, 20).*”

Het louter aanhalen van een gegronde vrees voor vervolging is hiervan geen bewijs. De verweerder wijst terecht op de medewerkingsplicht van de verzoekster, die initiatieven moet ontwikkelen teneinde bewijsmiddelen en informatie te verzamelen met betrekking tot de feiten die zij aanhaalt.

2.1.7. Verzoekster verklaart dat zij voor haar reis op anderen gesteund heeft en op clandestiene wijze naar België gebracht werd. Zij weerlegt hiermee niet het motief uit de bestreden beslissing: *“Bovendien kon u niet duidelijk aangeven of er onderweg al dan niet een controle door de douane is geweest. Zo verklaarde u dat u zelf geen controle hebt gezien, maar dat de chauffeurs wel onderweg zijn uitgestapt (CGVS gehoor p.8). U gaf aan dat u op geen enkel moment ergens uw paspoort hebt moeten tonen alsook dat u er niet van op de hoogte bent of er al dan niet valse documenten zijn gebruikt. Er waren ook op voorhand geen afspraken gemaakt met de chauffeurs in geval van mogelijke grenscontroles (CGVS gehoor p.8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort (valse) documenten dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet of u grenscontroles passeerde en ook geen informatie kan geven over uw reisdocumenten, niet geloofwaardig. Deze vaststelling brengt aldus uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.”*

De Raad maakt zich dit motief eigen.

2.1.8. Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS